

Nikodin Cernodrimski

Do patekíte na Orfej

СОДРЖИНА

1. Адски Молк
2. Безименост
3. Бес Небесен
4. Воскликот на Душата
5. Ехо
6. Замина Осаменикот
7. Заробен Ангел
8. И Бес И Бол
9. Изгубен во Мракот
10. Каде Ли
11. Капија на Времето
12. Кога ќе Посакаш
13. Лагата беше во Вистината
14. Лист од Јавор
15. Љубовта на Искушение
16. Месечев Одроз
17. Миг Одмор
18. МУзите на Инспирацијата
19. Најавена Утрешност
20. Недовршена Мисла
21. Ништавило
22. Пергамент
23. Полноќен Пир
24. Последен од Последните
25. Празнина
26. Пред Продавницата за Сништа
27. Светлина
28. Смерот на Агонијата
29. Солзата на Феникс
30. Сонувач празен
31. Стара Легенда
32. Старо Писание
33. Тркало
34. Театар
35. Бесмртна Патека
36. Семе Благогородно
37. Нокна Кралица
38. Ладен Праг
39. Ако и само еднаш
40. Круг

Предговор

Добрите познавачи на пишаниот збор, отсекогаш зборуваат дека Поезиата е Врвот на Книжевноста, но и на целокупната Уметност.

Уште од дамнина, или поточно кажано, откако е воведен пишаниот збор се знае дека низ перото од Поетот зборуваат Боговите кои неприкосновено владеат во Бесконечноста.

Мораме да признаеме дека токму Поезиата е најчистата храна за душата, и ова го знаеле сите кои доаѓале во допир со книгата, но не само што читање ја оплеменува душата, таа ја збогатува Човековата мисла со квалитет.

Мораме да признаеме дека поетските светови, си имаат своја логика, и редослед на настаните, и бегството од таа логика на поетот, може да се нарече, дека веќе не е миленик на Неприкосновените Гоподарки на Инспирацијата, Музите.

Поетот светот, го гради трпеливо, но градеќи го светот, се гради и себеси, низ неминовните падови и успони.

Валерија

Адски молк

Молкот околу просторот го заобиколи
 Мене така страсно ме зароби
 На пањот од старот даб ме седна
 Музите со потик што носеа ги викна
 Маса од ела делкана ете тука се најде
 Сонцето тажно ме поздрави кога зајде
 Незнаев тогаш дека тоа е така страшно
 Можеби затоа што невикав гласно

Карпата која евеја тука стои како час истрошен
 На мигов овој кој неизвесен е и исплашен
 Еден грам сила тогаш видов одникаде дојде
 Дупка голема во карпа отвори и патека се виде
 Адска дупка беше тоа кој не верува не верува
 Глас грмна не беше Божји рече со стапалка се слегува
 Ден како век шепот рече треба да знаеш се брои
 Но ниеден досега кој стапалка сторил на место не стои

Муза проклета која проклетство носи за рака ме зеде
 На патека од трња и глогови златно руно почна да преде
 Кога круг еден со родан ќе стореше благослов од пцости даваше
 Тресок со нога своја крива правеше и дете цицалце од мајка крадеше
 Лордот свој во занес го викаше на гозба сега да и дојди
 Заедно така како во времиња стари со пизмата своја да ја најди
 Во крило свое широко да ја земе слуга ќе му биди рече сега
 Озарена како час нероден на место тоа застапа и нема веќе да бега

Муза втора која инспирација низ своја солза една ми подари
 Беше тоа кип скаменет кој само една стапалка сега ми зароби
 Кога осамена ќе биди кога мене ќе ме нема од местото да мрдни
 Три века веќе пајажини ја јадат трошна е и од јадови тажни
 Ако реков барем тука во адов корисен ќе бидам и некој корист ќе има
 Две стапалки оставив така великодушно кои кип со радост ги зема
 Бес страшен со оган жежок на грб во час се сурна
 Во понор кој крај којзнае каде ли е кој ли ме турна

Муза трета која со благослов за љубов беше благословена
 Овде на триста ланци беше врзана и со проклества покриена

Шест орди од пци со очи вжарени и канџи остри будно ја чуваа
Змии стотици илјадници со отров кисел патека затвораа
Немој грмна гласот кој небеше Божји душа да си лажеш
Слушни ти смртнику херој никој не е тука судбата своја на рака си ја носиш
Но сега ти врати се во душа твоја зрнце надеж гледам
Не сум милостив кога душа нечија јас земам

Морав о така морав брзо со итаница како гром да итам
Кон пањот од дабот стар да стигнам за потоа да не скитам
На помош тогај дојде една птица која неznam од кој сој беше
Песната нејна во занес ме фрли и сега мислам како време бегаше

Безименост

Овде јас немам име
Овде сум само безимено суштество
Така рекоа јатото птици кога одеа на југ
Гракаа во глас
И ние сме безимени па евене постоиме
Овде јас немам име
Само лик кој во водата го гледам
Напати ке затрепери напати мирен е
Напати кога бурата ке дојде со бес е прекриен
Ако утре сонцето заборави да ме грее
Тогаш сум се сокрил во безименоста
Сум се нашол во бескрајноста

Бес Небесен

Го прашав небото
Дали може тагата да ме остави
Макар само во еден единствен човечки ден
Рече не
Со грмотевица која одекна
Лутина истури бес покажа
Рече смртник си
Кој тагата ја носиш од раѓање

Го прашав небото
Дали може очајот да ме остави
Макар само во еден единствен човечки ден
Рече не
Со ветер кој виор беше
Бура направи
Рече смртник си
Кој очајот го носиш од раѓање

Се прашав себеси
Сега
Зарем постојано да го прашувам небото
Зарем постојано да го молам небото
Кога сум смртник
Тогаш барем тагата ја собирам
Еве сега
Во скутот ја ставам
Клопче правам
Очајот го распостилам
И го оставам
Нека небото сега го гледа
Со грмотевица нека го пара
Со виор нека го крева
А јас
Смртник
По патека моја ќе одам
И поглед во небо нема да кревам

Воскликот на душата

Се загледав себеси во непрегледното пространство
 За окото тоа беше поле непрегледно со зеленило исполнето
 За душата тоа беше бескрајот недогледен
 Се загледав себеси и со времето трка започнав
 Од час во час погледот заморен стануваше
 Замор тоа беше тежок како идниот час
 Душата од радост само со восклик кажуваше
 Да не ја прекинувам врвката што се издолжуваше
 Да не го запирам летот во место

Се загледав себеси во непрегледното пространство
 Се загледав и со умор заминав на починка
 Очите задоволни беа
 Душата од радост само потскокнуваше
 И дадов уште едно ноќно премрежје
 Таа излет го нарече и не чекаше ни минута ете тука

Се препуштив на бесконечноста
 Течеше како река тивка
 Исполнета со милиони надежи и желби
 Исполнета со милиони бои и нијанси
 Кој сега гласови тивки беа

Се препуштив на бесконечноста
 Се додека воскликот и радоста ја слушав
 Душата ме водеше низ световите
 Ете бајки за многумина се
 Ете како сказни чудесни се прераскажани
 Од тие кои претходни се препуштија на бесконечноста

Ехо

Ехото го донесе гласот кој несреќи најавуваше
 Од долината која некогаш живот даваше
 Сега пустина е само пуста испустена
 Угар стана кутрата таа
 Ја напуштија зошто мораа душите премалени
 Кога збогум и кажаа
 Усните беше им испукале од жед
 Та со шепот едвај зборовите ги изговараа
 Се делеа
 Солзите што ги пуштија не беа доволни да ја натопат
 Родна да ја сторат
 Молитвите беа залудни
 Небото катинар стави се затвори
 Облаците душмани станаа
 Само жегата така великодушна беше
 Жега даваше и секаде се протињаше

Ехото го донесе гласот кој несреќи најавуваше
 Од долината која некогаш живот даваше
 Ехото носено на жешкиот ветар
 Ехото кое јато гаврани го изговараа така гласно
 Злокобно и тажно
 Оваа долина сега адот ја зароби
 Како свое чедо ја гледаше
 Ја хранеше и сила и даваше
 Како награда змиите и гуштерите ги донесе
 Тука свои дупки да потполнат
 Свое свртиште да направат
 Тука вечни да бидат

Ехото тука мир најде
 Ехото тука со мракот зајде
 Ехото тука починка прави

Замина осаменикот

Птиците не пеат денес
Гората револт го смири
Сверовите рикот го скротиа
Реките сопствените солзи до брегот ги збираат
Дрвјата од жал лисјата ги фрлаат далеку од себе
Музите евеги тажни на камењата седнаа
Го оплакуваат сите сложно
Осаменикот кој до вчера песни им пееше
Кој со тагата другаруваше
Кој тагата со песна ја лечеше
Небото листовите ги распосла
Песните од осаменикот на облаците ги напиша
Сега сите да ги читаат
Не беше рече мудрецот
Дадено славата да ја носи
Сега славата него ќе го носи

Заробен Ангел

Беше крај на денот
Кога смртниците извикаа весело
Заробивме ангел
Го намамивме со молитвите наши
Беа така тажни
Со горчини полни
Низ солзи кажани
На колена клечевме
Девет дена
И девет ноќи
Пеевме песни
Кои потоа псалми беа
Траеше тоа четириесет дена
И тогаш
Кога неверувавме веќе
Кога очајот не прегрна
Кога надежта не напушти
Дојде тој
Ангелот еден
Рече спасител бил
Со лице кое блескаше силно
Со глас кој милозвучност течеше
Невиде кутриот во милоста негова
Дека бесни веќе бевме
Го заробивме сега
Ете тука
Во пештерава темна
Нека чмае со нас
Давидии тој
Како е да себиде смртник

И бес и бол

Здодеани ми се сите човечки зборови
Секој збор секавање едно носеше
Сега плуканица ли е тоа прашувам
Ги љубев о така страсно неразбирливите
Енигма некоја чудна носеа
Напати тоа беше болка кога ќе ги разберев
Проклети проклети велама сега
Сега без нив така е празно
Незнам дали молков ми ги украде
Незнам дали од мене тие заминаа
Ме напуштија без да се поздрават
Збогум барем да кажеа
Па нели беа зборови
Ете еден горделив збор се одважи да каже
Скитник сум бил на земјата црна
Денот мој затвореник пленик станал
Безумноста го заробила слуга го сторила
Празнотија го наполнила
Сега некаде далеку утрото стражари
Демне внимателно претпазливо
Незнае кутрото дали да дојде тука
Празнотијата го плаши
Повторно во зборовите се заплеткувам
Повторно болката ја хранам така изобилно

Изгубен во мракот

Мрачната Лети за рака ме поведе
Со ветрето што и беше придружник ме понесе
Во царството на Хад ме однесе

Крај петте реки ме остави
Рече цвеќете што така заносно мириса да не го љубам
Смртник си ќе те опие многу бргу

Тука ладната преградка беше насекаде
Стикс о така цврсто ја држеше
Со студенилото љубопитните ги бркаше

Само увото на проклето црната земја го ставив
Криковите на Тантал допреа
Болка голема носеа што смртник не ја знае

Кербер со очите крвјосани погледна
Виде душа има уште малку во мене
И со ржењето ми кажа да не се доближувам

Само побара дланките да ги испружам
Повторно виде дека празни се
Одиси Харон нема да те пренесе

Еве времето се уште го броиш
Ме предупреди Танатост со викотот страотен
А чувствувам и мирис на душа

оди однекаде викаа гласови оди од ова место
таму на запад во елизејските полиња
можеби таму ти е местото

Каде ли

Животот е мојот најголем непријател
Рече еднаш скршениот човек на половина
Од едната страна половината душа сјаеше блескаво
Од другата страна дупка црна и смрад одвратен

Љубовта е нешто што се купува
Рече еднаш човекот што со заблуди се хранеше
Лицето румено со маски го редеше
Ноќта црна сурово ги вадеше и кошмари го хранеше

Надежта е само еден убав збор
Рече еднаш човекот кој сега така осамен беше
Во неа веруваат само очајниците
Илузија страшна е која во понор влечи но друго не останува

Да се верува во Бога сега е бесцелно
Рече еднаш човекот кој сега повеќе не сонуваше
Молитвите повеќе небото не ги примаше
Криковите што душата ги пушташе земјата ги земаше

Крстопат сега одникаде се створи
Ги постави четворицата на четири страни

Скршениот во рака меч огнен доби
Непријателот свој да го изгори на парчиња да го направи
Безмилосен да биде
Ронка милост да нема

Љубовта само еден копнеж во срце стави
Насмевка искрена подари
Да се справи со заблудата време му дари
Ружата црвена како потсетување му ја остави

Надежта широко вратата на пеколот му ја отвори
Му рече гласно во кој понор да оди
Се заврти со радост невидена си замина
Теретот свој од себе го симна и безнадежен го стори

Само небото молчеше со облаци темни се редеше
Земјата мигот свој го чекаше гладна беше
Мачнина тешка се створи
Времето безлично стана дните веќе на дни не личеа

Капија на времето

Ги допирав паганските симболи
На карпата ладна
Во пештерата пространа што се отвори
На места исчадена беше
Моќта нивна ја чувствував
Во минатото се вратив
И жрецот во занес го видов
О како со страс ги повикуваше боговите
О како со сласт ги изговараше молитвите
На рвеникот тој три амајлии стави
Рече со глас продорен
Првата е чуварот на мојот сон
Земетеја вие богови на небото
И повторно сила и дајте
Со дождот запечатетеја
Со облаците обелетеја
Втората е чуварот на моето срце
Земетеја вие богови на земјата
И повторно сила и дајте
Во ума три дни чувајтеја
Во црвеница шест дни прпелкајтеја
И така повторно моќна сторетеја
Третата е чуварот на мојата иднина
Земетеја вие богови на водата
И повторно сила и дајте
Со реките исперетеја
Од езерата сила и дајте
Така чиста да биде
Така моќна да стане
Жрецот
Седум вејки зеде
Во оганот ги стави
Така ритуалот со пламен го заврши
Ги допирав паганските симболи
И капијата на времето ја отворав

Кога ќе посакаш

Кога ќе посакаш да се одмориш
Онака човечки
Не се срами не се стеснувај
Стани товар на земјата
Тежи на црната земја
Опуштисе и само слушаја како тивко стенка
Кога од болка кога од јад

Кога ќе посакаш бесот да го истуриш
Онака како некое животно збеснато
Не се срами не се стеснувај
Стегнија земјата цврсто во тупаницата
Земи однеа една само грутка
Стегнија силно и бесот таму сместиго
Опуштисе и само слушаја како тивко стенка
Кога од болка кога од јад

Кога ќе посакаш со земјата да разговараш
Онака човечки
Не се срами не се стеснувај
Само мислата пуштија
Опуштисе и само слушаја како се насмевнува
Кога од радост кога од задоволство

Лагата беше во вистината
 Или
 Вистината беше во лагата

Не би отишол од ова место
 Лагата ме замоли знаеше дека безделничам
 Да тргнам со неа Патешествие едно да напишам
 Потрага по вистината тоа да биде
 Деноноќиа да наредам една низа да сплетам

Кон масата на луѓе ме одведе
 Таму насекаде е вистината во душата така скржаво ја чуваат
 Ја вадат ретко или никогаш
 Поданици лажни стануваат превртливи
 Со скромноста се кријат с така дни и тие врват

Чудакот кој настрана стоеше молчеливо гледаше
 Лагата застана на усните му се прилепи
 Насмевка му измами сјајот во очите го засили блесок го стори
 Кон понорот го поведе О така радосен беше радост му стори
 Во радоста вистината му ја подари

За збогум лагата ми ја кажа вистината
 Кога ќе ја најдеш си само спомен еден
 Име празно
 Неми букви напишани на мрамор
 Нечија желба неостварена
 Нечија клетва фрлена
 Нечија болка сторен

Лист од Лавор

Пред пророчицата од Сибила понизно клекнав
 Погледот некаде во парче земја го приковав
 Зборовите нејзини ги чекав
 Дали дни што идат со неизвесност ќе бидат
 Или река од радост ќе течи

Очите што така блескави и беа
 Напред некаде ги пушти
 Напред сто двеста дни да види

Темјан босилек гореа
 Арома што и богови би заспале
 Пророчица свој час дочека зборот го пушти

Ти смртнику кој зборови еден до еден редиш
 Ти смртнику кој зборови еден врз еден редиш
 Кули невидени градиш
 Со злато невидено блескаво ги обложуваш
 Тие се така прекрасни
 Еве гледам гледам и Аполон со сласт ги зема
 Кога од бој се враќа
 Кога починка под маслинка прави

Дни твое се долговечни
Кули твои се многу вековни
Но не ги носи до небеса
Но не ги гради до облаци
Така само бес од богови ќе земиш
Така само бес на себеси ќе сетиш
Еве ти еден лист од лавор
Нека ти биде спомен

Љубовта на искушение

Ја ставив љубовта на олтарот
Со оган ја заградив
Спроти Афродита застанав
И со глас сигурен кажав
Ова е твоето чедо
Ова е твој плод
Погледните во очите
Икажими како што кажувам јас
Ти си смртник еден
Недостоеен за ова мое чедо
Знај
Со факелов во раце
Ќе ја изгорам
Прав и пепел ќе ја сторам
Погледните во очи
И кажими како што кажувам јас
Ти си смртник еден
Земија и чуваја
Со ветер заградија
Со месечина милуваја
Со орхидеи хранија
Во срцето топлија
Од зли очи чуваја
И во вечноста носија
Вечен ќе те стори

Месечев одраз

Вие кој моето име не го знаете
 Вие кој мојот лик не сте го виделе
 Вие кои знаете само легенди и митови да правите
 Вие сега замолчете
 И песната на осамените багреми слушнете ја

По осаменит песок девојката одеше
 Секој камен го допираше
 И по еден збор нему му пееше
 Кога виорот песокот го крена
 Само камењата ги остави
 Девојката за миг ја снема
 Ладни и неподвижни останаа за довека
 Така да биде

Отспротива на другата страна од реката
 Тишината со врисок зборуваше
 За момчето што скиташе по брегот
 Коњаник беше некогашен
 Сега од битка се враќаше и место за мир бараше

Еве сега свездата осамена
 Одразот мој на сјајот месечев го втисна
 Златоносна боја има
 Од другата страна малку е темна
 Еве сега еден трепер од пеперутката
 Името на облакот го запишува
 Не се чита мрак е
 Но девојката во утрина ќе го прочита
 Сега да го оставиме скитник мирот да го најде

Миг одмор

Поривот на мојата душа

Тивка нежна желба за момент на одмор

Без зборови

Само празнина и молк

Ајде молчи и ти

Молчам сега

Само еден миг е тоа

Само еден збор помалку

од минатиот миг

и молкот е тука

молчам сега

ајде молчи и ти

поривот на мојата душа

повторно е тивка желба

моментот е ова

молчам

за миг одмор

ОРОТО НА ЛЌУБОВТА

Музите на инспирација
 Со восхита своја полноќта ја чекаа
 Кога часот нивни дојде
 О така волшебено и нежно
 За раката ме допреа
 И кон реката на идеите ме понесоа
 Со крилата свои лицето ми го ладеа
 И времето го запреа

Рекоа
 Вечноста ја носиме
 А ти биди спремен
 Кога на брегот стигнавме
 Глетката беше таа која здивот го запираше

Повторно рекоа
 Тоа беше песна заносна
 Седни под гранките на врбата
 Не е таа жална
 Закрилник на треперите твоје е
 О знај ти кој ги впиваш желно секој миг
 И чедно погледот го пушташ

Нимфите ги намамивме
 Евеги
 Само што струните не го затегнале
 Зарем не го слушаш воздухот како трепери
 Смириго ти смириго срцето твоје
 Ритамот нека потскокнува подоцна
 Сеуште не е време

А сега
 Самовилите евеги
 Зарем не ги гледаш
 Отвориго срцето и погледај ги
 Со косите свои о така заносни се

И водата ја натераа
Немирна да биде
Клокот клокот да прави

Струните одекнаа
Песната ја кажаа
Песната ја запеаа
Да не заборави
Да се запамети

Домене една вила златокоса седна
Беше со лице озарено од радост
Малку задишана од орото што го играше
Тивко тивко како ветре утрински
Тивко ми раскажа една сторија убава
Себеси си реков
Морам морам да ја запишам

Евеја читајте вие гладни за зборови
Вие чедни за трепери
Вие будни сонувачи
Кои го знате срцето како трепери
Вие кои сте ги ги гледале многупати
Многувечери пеперутките како играат

Ова е само запишано
Она што самовилите го знаат
Она што самовилите го гледаат

Патеката на љубовта
Само што трпеливо започна да се гради
Напред илјада бакнежи се распослаа
Позади двеста воздишки останаа

Крикна во часов овој
Закрилникот на вљубените
Месечината блескава
О прокетница ли станав
Ете дозволив и мене темнината да ме прекрие

А таму двајца вљубени
 Чедно светлоста моја ја чекаат
 О проклетница ли станав
 Сега со зрак еден прошка од ним ќе побарам
 Знам каде се
 Знам како ќе ги најдам
 Во срцата нивни ќе сирнам
 И таму седалото ќе го видам

Блесокот златокосен мракот го растера
 И капките ситни тоа го видоа
 Блеснаа небаре сафири се
 Си намигнуваа едни на други
 И кикот нечујен ете направија
 Среќни среќни беа
 Вљубените ги чекаа тука да поминат

Кога одалеку трубите затрубија
 Молк настана
 Луѓето здивот го сопреа
 Птиците песната
 Ветерот силата ја скроти
 Само шепотеа меѓу себе
 Љубовта ќе помини
 О така волшебено ќе биди
 Бајки нови сега ќе раскажуваме
 Бајки невидени
 Бајки досега неслушнати
 Бајки и сказни за двајцата вљубени.

Само во осамената трошна куќарка
 Љубомората од бес киптеше
 Со очите во небеото гледаше
 И за себе шепотеше
 Не ликувај така победоносно
 Чувајсе чувајсе добро Аморе
 Чувајсе добро кога ти кажувам
 Кога уморот тебе ќе стигне
 Кога ќе посакаш сонот да те понесе
 Чувајсе јас ќе доползам до само едно срце

Стрелата твоја ќе ја извадам
И сласта своја ќе сладам

Зависта која сокриена во тревата беше
Само тивко и шепна на љубомората
Ако мислиш дека сила ќе немаш
Препуштими мене
Умеам јас со тие чедни срца
Кој на сешто треперат
Воздишка една ќе му подарам
Која отровна сласт ќе има
Ќе видиш ќе свене за час
А тоа е мојата сласт

Тагата тага срамешливо си замина
Знаеше дека е победена
Го призна срамно поразот
И тргна во поход нов
Нечије срце да зароби
Со темни мисли да обвиа

Рамнодушноста сеедно и беше
Трпелив миг чекаше
Само од страна гледаше
И на сите им се чудеше

Немирот во дувло едно темно замина
Се сокри да не го исмејуваат сите
Им рече
Не ме барајте мене
Овде не е моето место
Премногу блескаво е
Премногу светлина има

Копнежот од возбуда неможеше
На место ниедно да се скраси
Кутриот тој
Чекаше вревава да се смири
И победоносни да зачекори

Донего шепотот стоеше
И сила невидена му влеваше
Го бодреше постојано
Го тешеше трпелив уште малку да биди

Патеката на љубовта
Само што трпеливо започна да се гради
Напред илјада бакнежи се распослаа
Позади двеста воздишки останаа

Месецот силно блескаше
Копнежот оро водеше
Шепотот сила даваше

Највена утрешнина

Дождот ми вели
Премногу си суров
Незнаеш никого да сакаш
Со секоја капка
По кожата ме гори
Срцето ми вели
Оставиго
Овој дожд е злокобник
Само несреќи носи
Не ја знае
Не ја чувствува топлината на срцето
Затоа е ладен
Ти само раката ставија
На бранот тивок
Што евого сега доаѓа
И слушниго како езерото пее
Со галебот бел
Пеат за љубовта
Земија за час таа топлина
И заплови во соништата
Кога очите ќе ги отвориш ширно
Глас убав ќе слушнеш
А росата утринска ќе те пробуди
Утрото ќе те поведе
Заедно да играте на утрешниот дожд
Ќе биде топол
Затоа
Ти завртиго грбот
И не слушај
Што зборува овој кобник

Недовршена мисла

О зарем љубовта беше проклета
Или овој поет е проколнат
Што така со жар пее и црнила плука

О зарем животот беше спор
Или овој човек ита пребрзо
Што така патеки многу неизодени останаа

Ништавило

Ме праша еднаш
Чинам тоа беше во најтажната полноќ
Кога и месечината тагуваше
Ветрето кое осамено песна пееше
Ме праша
Дали можам да бидам
Само едно зрно песок
Ме праша
За терет да не му бидам
Та нели ме гледаш
Како вејка сум се сторил
Ете толку сум лесен
Та нели гледаш
Дека сум толку мал
Да ни животот не ме гледа
Му одговорив
Сакам да одам во ништавилото
Но се плашам од осаменост голема
Се плашам сам да бидам
Та затоа те канам другар дами бидеш
Таму знам бурите нема да ме исмејуваат
Таму знам ветриштата нема да ми се потсмеваат
Таму ќе бидам само едно обично ветре
Та затоа те канам другар да ми бидеш
Знам дека си ист како мене
Многупати кога осамен седеше
Околу тебе јас поминував
Толку нежно што мислеше дека е само сон
Кога сила немаше
Како трепер те бодрев
Та затоа те канам
Ајде решисе да тргнеме
Таму време ќе имаме за безброј приказни
Таму во ништавилото
Ќе бидеме едно ништо
Не знам колку големо
Но сепак поголемо
Отколку што сме тука
Едно обично ништо

Пергамент

Пергамент стар под дабот стогодишен најдов
Зборови чудни беа напишани
Неразбирливи

Кој роса утринска цел бокал ќе собере
Кој во облаците што дожд носат ќе се искапи
Кој со птицата тажалка ќе запее

Тој мудрец ќе биди
Мудроста ќе ја знае
Нему Кронос портите ширум ќе му ги отвори

Престол од суво злато ќе му изгради
Со лорови гранчиња ќе го нареди
Маслиново гранче во рака ќе му даде

И сега пергаментот го чувам
Многу ноќи над него бдеам
Зборови чудни над свеќа толкувам

Полноќен пир

Крвта тече на полноќ
Тоа е данокот вечен
Го плаќаат проколнатите
Секогаш на полноќта на полната месечина

Крвта тече на полноќ
Со жубор брз
Кој некому е само пригушено кркорење
Секогаш на полноќта на полната месечина

Крвта тече на полноќ
На сокаците тесни
Демоните весело потскокнуваат
Гозба невидена гледаат

Крвта тече на полноќ
Секогаш кога е полна месечина
Тоа е данокот на проколнатите
Домовите сега
Со седум катинари се затворени

Последен од последните

Момчето кое спиеше под песокот
Се разбуди
Тивко помина покрај многумината кој седеа
Чекаа да го слушнат шумот на ноќта
Тоа беше нивната судбина
Момчето сега беше светлосец
Оганот беше тој кој го најави
Пламенот до облаците се вивна
Стравот кај многумина на лицата го залепи
Неизвесноста кај многумина ја всади
Јас сум последен од последните
Кој шета со оганот
Кој јава на ветерот
Кога ќе паднат првите дождови
Кога ќе ја натопат земјата
Кога калишта насека ќе има
Тогаш јас ќе заминам
Тогаш вам студенилото ќе ви го оставам
Седете вие тука
Јас ќе заминам таму
Каде суша вечна е
Каде земја пеплосана е
Таму јас можеби мир ќе најдам
Таму можеби по илјада години ќе заспијам

Празнина

Музите ме напуштија така дрско
Идеите на сводот игра заиграа што се слободни
Инспирацијата така тажно ме гледаше
Реката пред мене пресуши
Остана
Само празнина мачна
Барем да беше темнина црна
Немаше да се плашам
Оваа проклета празнина болки многу носи
Оваа проклета празнина траорна е
Морничава
Морниците ги тера да итаат со галоп

Сега погледот о така го прикован
На небото и Андромеда ја барам
Нека милост има
И ронка една пушти
Не сум Персиј вела со шепот
Но ронка од целата милост
Што Зевс така великодушно ти ја даде
И на сводот престол ти остави
За век да го имаш

Празнинава нека ти сега исполнија
Блескава Андромеда
И барем една муза вратими
Да пеам и оваа ноќ
Неуморен сум

Продавница за Сништа

Пред продавницата за сништа
 Застанав денес на ред да чекам
 Имаше многумина
 Стари млади деца и чудесии разни
 Приказни свои додека стоеа раскажуваа
 Многумина богатството свое го носеа
 За само еден сон да купат
 Беден бев во споредба со нив
 Беден со пари
 Три парички бакарни имав
 И еден сребреник од дедо оставен
 Чуварот на портата ги викаше
 И тој во одаите ги воведуваше
 Гласот грмна
 Моето име по етерот се разлеа
 Да влезам љубезно ме покани
 Со раката покажа каде да одам
 Чудно
 Пари не ми побара
 Само рече тивко
 Што и срцето ми затрепери
 Ова беше глас што и порано сум го слушал
 Одбери го сонот
 Кога стварност ќе ти стане
 Тогаш цената ќе ја платиш
 Паричките чувај ги за поколенијата

&

Во холот ме покани
 Со раката покажа
 Круг еден беше тоа
 Со девет врати нареден
 Девет сништа беа тоа
 Тогаш со сериозен тон кажа
 Повторно со раката покажа
 Има уште три врати
 Но ти неможеш да ги видиш сега

Не се тие желби
 Кошмари се нестварни
 Но ако ни еден сон не најдеш
 Тогаш ти знај
 Трите врати сами ќе се отворат
 Кон себе ќе те вовлечат
 Јас не ќе можам да ти помогнам
 Не брзај
 Не итај
 Само добро размисли пред да влезеш
 Уште подобро размисли пред да излезеш
 Разгледувај добро
 Размислувај добро
 На секој праг предрасудите оставај ги
 Омразата нека биде само збор празен
 Немој да се каеш за секој чекор
 Каењето ќе те натера само да одиш во круг
 Слушај го говорот на срцето
 Тоа ќе ти кажува гласно
 Треперот на душата ќе ти потврди
 Не брзај
 Не итај
 Овде владее вечноста
 Овде времето не се мери
 Овде часовите се мигови
 Миговите се вечност
 Не брзај
 Не итај
 Само оди и најдиго твојот сон

&

Чуварот го немаше
 Исто како и да не постоел
 Само тишина
 Девет врати
 Девет одаи
 Девет сништа
 Само една стварност

&

Одајата прва
 Розова беше и накитена небаре елка е
 Ароми разни
 Музика за увото прекрасна свиреше
 По тепеси и килими одев
 Девет прсти дебели многу ноќи ткаени
 Дивани широки покрај сидот наредени
 Од прозорот градина едемска видов
 Со дрвја разноразни
 Со емиши дотогаш невидени
 На средината дрво многувековно се вишеше
 Со крошна што окоето крајот не можеше да го види
 Со сенка што секоја душа би ја посакала
 И јас тогаш посакав
 Под сенка да седам
 Птици песнопојки да слушам
 Од емиши чудесни да се сладам
 Но душата ете тука не ми затрепери
 Но срцето ми рече
 Оваа не е за тебе
 Премногу е кршлива
 Може да ја скрши и утринското ветре
 Премногу е нежна

Премногу е розева
 Може да ја оцрни и еден болен крик

&

Одајата втора
 Некако сива беше
 Од сивилото само аглите на одајата се гледаа
 Нестварни како желба нестварна
 Или можеби од маглата така ми се гледаше
 Некоје неприродно студенило тука владееше
 Секаде се распостилаше
 Со секој чекор маглата густа стануваше
 На нозете се лепеше

И како змија лазеше
 Немаше живот тука
 Само бледило луташе
 Ова сигурно е пасивноста
 Тогаш мисла ми дојде
 Навистина маглата ја гледам
 Знам дека тука некаде е светлоста
 Студенилото не ми дава да видам
 Само сенки гледав
 И мрморења неразбирливи слушав
 Нечекав срцето да ми каже
 Туку морниците кој ме полазија
 Патот за надвор ми го покажаа

&

Одајата трета
 Обична и монотона
 Направена којзнае кога
 Направена којзнае како
 Овдвреме навреме
 Од некој агол
 По некоја тажна воздишка ќе се слушнеше
 Премногу горчина во собата ќе се најдеше
 Оввреме навреме
 Од подот по некоја солза ќе бликнеше
 Кога ќеја згазнев несакајќи
 Врисок тогаш правеше
 Кој во себе многу болка носеше
 Сакаше тогаш кога врискаше
 Сторија тажна да раскаже
 Но несакав да слушам
 Погледот го вртвев настрана
 На средина од собата
 кревет излитен стоеше
 со постела ладна
 Орман стар и тепих крпен на триста места
 Да седнам немаше каде
 Столиците само за декор стоеа
 Зидовите тажни тагата постојано ја хранеа

Од прозорот наместо светлост очај бликаше
 На секој зид со букви видливи пишуваше
 Апатија, безнаданост и очај
 Тоа се трите работи кој сам ги создаваш
 Тоа се трите работи кој сам ги храниш
 Ако имаш храна остани тука
 Ако не оди си
 Читав полека но сепак храна немав
 Очајот ме натера да избегам од тука

&

Четвртата одаја
 Уште од вратата ми кажа да не влегувам
 Љубопитен бев да видам
 Студенилото кое телото ми го зароби
 Нозете со камен пранги ми ги окова
 Грлото со менгеме го стегна
 Само погледот го пушти да лута
 Рече сега само гледај кога беше љубопитен
 Дали времето застана
 Дали престанав и да мислам завремето
 Овде беше сеедно
 Овде царуваше бесчувствителноста
 Овде владееше себичноста
 Овде воздух не се дишеше
 Овде лаги се голтаа
 Овде со лаги се хранев
 Одвратност одвратност почувствував
 Овде сидовите со мувла беа прекриени
 Подовите црни како гавраните најцрни
 Од темнината надвор ни прозорот не се гледаше
 Да го барам излезот морав
 Но некој ако мисли
 Дека надежта тоа ми го кажа
 Тогаш самиот со заблуди се хранел
 Овде надежта е најголемата заблуда
 Овде надежда скаменет те држи
 те тера во илузија да гледаш
 те тера со илузија да се радуваш

Морав морав од тука да избегам
 Морав зошто го видов
 Зошто го почувствував
 Вистинското лице на надежта
 Морав да заминам
 И заминав
 Ме натера желбата за да ја видам петтата соба

Сега во холот стоев
 И малку починка правев
 И тука имаше неколкумина како мене
 Кој починка правеа
 Непознатиот до мене
 Зачудено ме погледна
 Студенило можеби некое почувствува

Низ дланките топлина мина
 Силата одникаде дојде
 Беше време да одам понатаму

Петата одаја
 Величествена и голема
 Блескава и гламурозна со сјај невиден
 Злато сребро и дијаманти насекаде
 Птици песнопојки од рака човечка вајани
 Во мигот тогаш помислив дека сум на вистинско место
 Гласовите многубројни во хор кажаа
 Дојде најмудриот најдобриот најправедниот
 Ракоплескање што со ехо одекнуваше
 Часот го исполнија
 Да во часот иден
 Позади мене шепоти тивки и кикотења одвратни
 Овој бедник мисли дека ни е дораснат
 Овој бедник мисли дека е предодреден
 Овој бедник мисли дека овде му е местото
 Овој бедник е само бедник
 Каде и да оди што и да носи
 Сепак е бедник
 Со секое ехо собата блескаше

Со секое кикотење собата темнееше
 Овде беше лицемерието
 Овде беше измамата
 Овде беше алчноста
 Овде беше и корен имаше
 Кој надвор дрво правеше
 Плодовите блескави
 Вкусот горчлив
 Тогаш срцето прекор ми прати
 Не ја посакувај оваа соба
 Зошто стварност ќе ти ја направам
 Јас ќе заминам
 А ти ќе станеш само ехо празно
 Душата некако исплашено затрепери
 Зарем ќе ме оставиш никаквецу
 Секојдневно
 Сто сомнежи да ме растргнуваат
 Двеста лаги да ме воздигнуваат
 Не ја посакувај вистински
 Зошто ќе те оставам и јас
 Трупот со алишта ќе го прекриваш
 Но дупката нема да ја затвориш
 Ќе зјае
 И смрад одватен ќе шири
 Не ја посакувај навистина ти зборувам
 Ќе ти треба потоа
 Триста оки злато
 Една моја солза да отплатиш
 Зборовите навистина ме исплашија
 И вратата ми ја покажаа
 Морав да излезам
 Знаев дека несакам сенка да бидам

Шестата одаја
 Со темнина црна ме пречека
 На средина
 само една светилка светеше
 Незнам
 Дали фенер беше
 Или свеќа

Светлоста само мал круг околу правеше
 Напрегнато гледав
 Да видам што има во собата
 Но темнината со густината не даваше
 Од еден агол глас слаб дојде
 Ако си дошол само да гледаш
 Излези побргу
 Ако го љубиш мракот
 Тогаш си на вистинско место
 Но заробеник вечен ќе станеш
 Тогаш
 Нема да знаеш
 Дали си смртник
 Или проколнат скитник
 Нозете крвови ќе ги сториш
 Нема да видиш каде одиш
 Не си слеп
 Но како слепец ќе одиш
 Ќе луташ
 И повторно ќе бидеш таму каде си тргнал
 Ова е собата на сопствената заблуда
 Ова е собата на сопствениот мрак
 Ова е собата на сопствениот страв
 Зборувааше гласот
 Липташе со солзи
 Капеа на подот вирови беа тоа
 Срцето некако исплашено беше
 Душата се собра
 Се склупчи
 Со слаб трепер ми кажа да одам од тука
 Имаш уште малку време
 Замини
 И не очајувам што темнината ќе ја оставиш
 Гледаја светилката
 И патеката со слаба светлина следија
 Не чекорот не беше брз
 Не желбата небеше голема
 Но сепак светлината беше моќна
 За миг во ходникот бев
 За миг во светлината се капев

За мракот не тагував
Голтав лакомо небаре сто века сум бил гладен

&

Седмата одаја
Некако ми беше позната
Како да сум бил и друг пат тука
Топлина имаше
Свежина пријатна од прозорот доаѓаше
Свежина од смеата детска
Дворот гледав со жагор е исполнет
Дрвото тука со живот хранеше
Светлината бела храна изобилна
Само допир еден доволно е да сте сит
Само допир еден доволно е да сте одморен
Само допир еден доволно е да сте задоволен
Гласовите овде само шепоти беа
Ја тераа душата да игра без одмор
Го тераа срцето да пее постојано

Знаев дека е ова одајата на моите сништа
Излегов со чекори брзи на чуварот да му кажам
Го немаше таму
Само некоја сила кон излезот однесе
Редица немаше
Неколкумина таму само стоеа
Чинам разочарани беа
Не ја нашле собата на своите сништа
Зборуваа тивко за себе
Сега повторно ќе талкаме до некоја друга продавница
Ја разлеав насмевката
И така им кажав дека сум го нашол сонот.

Светлина

Мислата кон темнината ме поведе
Иташе така радосно
На места дури и потскокнуваше
Кон оганот ми покажа што тука
Пламтеше
И круг околу себе правеше
Писмо во воздухот да напишам
Името таму да го ставам
И буден утрото да го дочекам

Ехото евего одекна
Ехото од тишината
Со светлина те благословувам
Светлина да бидеш
Светлина да носиш
и така неуморен биди

Смракот на агонијата

За злото ли морам повторно да пеам
 Траорни се овие зборови кој темнината ми ги напиша
 Смракот на агонијата околу се шири
 Белиот цвет еве овенал О проклет да биде овој час
 Што така повторно почнав да го бројам
 Погледот не го пуштам таму горе птици со скшени криља гледам
 Гракаат со болка тие се вардат од црнината на денот
 Го молат богот на сонцето да ги спржи во летот нивни
 Така достоини да бидат
 Молчешкум поминувам покрај скоро мртвата надеж
 И таа моли и таа ползи
 Сенките сега само благослов делат на глас извикуваат
 Дигнетесе од пепелта црна вие безимени и некрстени
 Кренете се сега кога ве барам мигот недојден вие донесете го
 Ете тука
 од пепел грутка нека биде од пепел камен нека се стори
 Од пепел за пепел ќе оди
 Поитајте побрзајте со молкот прекријте се
 Дигнетесе од пепелта црна вие безимени некрстени
 Еве денот во ноќ се топи ноќта како змија лутица ве чека

Солзата на Феникс

Во сонот го видов Феникс беше така тажен
Низ солзи прозборе рече товар тежок носел
Уште пред илјада години
Но ти ми рече со глас човечки
Ти кој Тантал го носиш во името, ти кој Прометеј го имаш во срцето
Ти кој мене си ми близок
Земи само една моја солза лековита е таа
Товарот твој ќе го направи полесен ,болката ќе ја направи поднослива
А кога пепел ќе се сториш тогаш раѓањето твоје ќе биде
Земија солзата носија во близина на срцето
Амајлија нека ти биде
Земија и чуваја патот до срцата ќе ти го отвара
Од зло ќе те штити
Знам повторно со глас човечки проговори
Не си зол но како зол те гледаат
Злото го презираш, но како магнет со презирот го привлекуваш
Земија и добро чуваја наслутувам
Нови понори злото ти спрема, нови жртви бара
По нови макадами ќе те пушти ,на нови ридови од болка ќе те искачи
Ти пак не се плаши само солзата земија
Во мракот на дланка ставија светлост ќе ти биди
Кога стравот ќе ти се доближи до срцето ставија
Кога очајот ќе затропа само малку вкусот нејзин пробајго
Сега земија и одиси еве новиот ден те вика еве новиот ден те чека

Сонувач празен

Ако веќе си заборавил да сонуваш
Или можеби се плашиш да ги отвориш очите
Или можеби никогаш и не си научил да сонуваш
Тогаш
Ти не си човек
И никогаш не си бил
Продаја својата душа
Скапо на тој што ќе ти понуди цена
Совеста нема воопшто да те гони
Ни пак прекор ќе ти прати
Туку и таа заедно со тебе
Ќе тргни да те следи покорно и слепо
Тогаш ќе научиш да сонуваш
И сонот ќе ти дојде на очите
Но ќе ќе го изгубиш мракот
Ќе ја изгубиш ноќта
Ќе станиш сонувач во денот
Кој сонот агонија ќе ти биди
Тогаш сонот кошмар ќе ти стани
Ќе бараш и во најтемното катче
Рака темнина
Очите да ги прекрие
Но човек без душа
Е само сонувач празен

Стара Легенда

За Пан да им раскажам
 Во вик еден милозвучен побараа горите
 За Пан пустиловецот и скитникот
 Од мајка испаден
 Во пештера ладна израснат
 За песната од фрулата волшебна
 Не ја слушнале многу одамна
 Та затоа се тажни

Еве стариот даб за легенда стара ме потсети
 За девојките кој косите ги плетеле наутро
 За Пан Гоподарот на шумите се спремале
 Придружнички негови да му бидат
 Игри околу него да играат
 Така утеха мала барем да му дадат
 И болка од мајка нанесена да му смират

Тажен со тага во очите сега седи
 На карпа ладна навален
 И чека ехото да му проговори повторно
 Несмее до оморика да отиде
 Та тоа е љубовта негова несреќна
 Седи и сал наслушнува

Од гора Тмоли Аполон вишен на двобој го кани
 Со фрулите свои да свират
 Свири Пан и сила уште има
 Свири Аполон со златна лира
 Свират ден и ноќ
 Свират и Пан сила снема

Старо Писание

Зарем само пизмата ми остана
На устава етеа
Што така само горчини блујам
Евеја и сенката сопствена од мене бега
Утрово со тмурност ме наградува
А јас проклето го проколнувам наредниот час
Да би застанал на место
Каде сега јас стојам
И биде минат час

Зарем само пизмата ми остана
На дланкиве да ја држам
Со ладниве капки од дождов што лие
Да ја топлам
Да се згрее пламен да се стори
И час да изгори

Не се сеќавам кога првпат почнам да пизмам
Не се сеќавам кога пис станав
Но одамнина ќе да е
Значи сум остарел
И сеуште пис сум

Ете сега на лединава широка
Каде само трња израснале
На камен белутрак писание старо читам
Пишано со старо писмо
Едвај разбирливо
За пис луѓе што катаден пизмат

Земиго неродениот час
Со десната нога згазиго и прав сториго
Слушниго срцето на нероденото пиле
И урлик сториго кој крлушки ќе попука

Тогај
Кон сонцето ти завртисе
Трипати десен образ нека ти изгори
Потоа
Спроти месецот ти застани
Шеспати лев образ нека ти огрее
Кога полноќ ќе дојди
Песна приспивна запејси
Што како дете ти ја пееле
глава на земја навали
сон чудесен ќе ти дојде
орел трокрилен ќе долета
бесот твој со клунот ќе го откорни
на канџи свои ќе го закачи
во вишно небо ќе го растури

ете така пишува
на камен белутрак
кога утро ќе дочекам
тогај ќе знам
дали писание е стварно
или некој шег си биел

Тркало

Замолчија овие мигови
Тишината се повлече така понизно
Се роди исчекувањето
На небиднината

Од сите страни
Кон сите страни
Навалица невидена
На страста

Лакомо граби
Лакомо збира
Лакома е таа
Како и секогаш

Замолчија оние мигови
Зарем повторно уште едно тркало
Ете тука
Ќе се врти во недоглед

Театар

КОга како деца
 ќе седневме сложно на камењата
 за кој мислевме
 дека јунакот Марко ги наредил
 чекавме да дојди
 старецот белокош
 знаеше тој
 навистина умееше
 приказни чудни и убави да ни раскажува
 дојде
 одникаде и одеднаш
 мислевме дека од некој камен излезе
 седна и приказната ја почна
 Животот
 е само еден Театар
 ние сме статисти а некои споредни и главни глумци
 декорот некој друг ни го прави
 а текстот некој друг ни го пишува
 кога си дете
 ти си само статист
 ги гледаш главните ликови
 и сонуваш
 сонуваш и ти еден ден да бидеш
 главниот актер
 кога си во младоста
 љубовта те обзема
 и тогаш не ти е важно
 дали си главен или статиста
 важно е да си учесник во театарот
 но кога љубовта ќе те освести
 тогаш веќе ти почнал вториот чин
 некогаш ја играш улогата што не ја сакаш

иако е главниот лик
но сепак знаеш дека си само статиста нем
го изговараш текстот
онака рутински
третиот чин
тоа е посебна приказна
тогаш мислиш дека играш
сериозна улога
а сите се смеат
небаре дошле на комедија да гледаат
четвртиот чин е само една трагедија чиста
многу малку солзи
и завесата се спушта
светлата се палат
и сите си одат по својата патека
ќе ја раскажеше приказната старецот
и како што ќе дојдеше
така и си одеше
а ние седевме на камењата
и понатаму споревме
дали марко јунакот ги наредил

Бесмртна Патека

Се борам со тежината
 На идната слава
 Натезнала на грбов
 Небаре камења воденички се
 Од воденицата на дедо
 Која сега пуста зјае
 Вели
 Од некоја звезда бледа
 Погледните
 Погледајме добро
 Сјајот го чувам за дните бесконечни
 Незнаеш
 И не треба да знаеш
 Кога пепел ќе се сториш
 Кога ветерот ќе те разнесе
 Кога петел три пати ќе запее
 На плотот каде што си се родил
 Тогаш јас ќе те воскреснам
 И со блесок ќе блеснам
 Ќе светам посилно од сите
 Ќе сјааам појако од сите
 Послушај
 Послушај сега ти
 Поколенијата твои што ги оставаш
 Гордо по булеварите ќе одат
 Името твое гордо ќе го изговараат
 Горди на тебе ќе бидат
 Повторно послушај
 Непријателите твои
 Мемоари бројни за себе ќе напишат
 Твоето име таму ќе го стават
 Со лажен сјај ќе се опсипуваат
 Со самофални зборови ќе се воздигнуваат
 Не се грижи
 Врз лажниот сјај
 Правот дебели слоеви фрла
 За век векови го покрива

Повторно ти не грижисе
Патеката твоја ти изодија
Кон бесконечноста е води таа.

Семе благородно

Мислите ги растурам ете сега
По земјава црна
Некаде е ума тврда
Семе благородно да станат
Снеговите ги чувствува
Ќе ги покријат со белилото
Стапалки овде онде ќе направам
Тоа мала трага ќе биди
Така патека ќе им изградам
Така ќе знаат во кој правец да одат
Мислите ги растурам по земјата
Овде сега камењар е
Малку црна земја
Но утре
Или напролет
Поле зелено ќе биди
Поле црвено ќе биди
Поле жолто ќе биди
Мислите ги растурам сега
По земјава црна
Мислите ги растурам
Семе благородно е тоа

Ноќна Кралица

Станав незасите на миговите
Нежни благородни
Ми ги подаруваш постојано
Ти моја кралица на ноќта

Евего овој миг е празен
Потполниго со твојот шепот
Јас ќе го земам така чедно
Во пазувите ќе го ставам

Погледнија месечината
ни намигнува така занесено
Волшебничка е таа
Погледнија како слатко се смее

Се разбудија страстите
Се разбрануваа брановите на душата
Бурата започна
Сега ноќта лута ќе биди

Срцето мое со пајажина ќе го затворам
Леплива и силна
Нека ги влече твоите допири
Мојот лек за утрото што доаѓа

Насмевката како браник ќе ја ставам
Од усните ќе ти ја украдам
Моја кралица на ноќта
Што и темнината ти се поклонува

Станав незаситен на миговите
Зависник од страста станав
Подарими уште еден миг
Моја кралица на ноќта

Ладен Праг

Часовникот отчука полноќ
Точно кога трубите трубеа нов ден
Точно кога кога шепотите шепотеа
Само љубовта на еден праг застана тажна

Беше правлив дури три прста
Беше ладен како спомен заборавен
Беше непречекорен
Беше осамен

На прагот вечерва тука
Никој не ја пречека
Немаше никој
Само две очи насолзени
Кои празно во аголот гледаа

Ако и само еднаш

Ако и само еднаш

Само еднаш го видите утрото

Со отворени очи

Вие слепци на виделината

Очајници на темнината

Ако и само еднаш

Го видите Виножитото

Од боите волшебни

знам ќе бидете опиени

да ви раскажувам за боите попусто е

знам глуве сте

од викотниците во вашите умови

кои ете ви го подарија

царството на глувата тишина

знам дека не знаете

зборот е само патоказ до стварноста

но и патоказ кон понорот

да ви зборувам е бесцелно нели

со зборот виножитото не се гледа

со прстите стварноста не се допира

ако и само еднаш

само еднаш го видите утрото

со отворени очи

тогаш навистина ќе знаете за што ви зборувам.

Круг

Точно на полноќ
Кога сказалките се поклопуваат
Точно на полноќ
Кога и мислата за миг застанува
Тогаш
Еден круг се затвара
Другиот се отвара
Но сепак текот продолжува
Времето врви
И се е повторно исто
Новиот круг започнал
Од полноќ до полноќ
Некому насмевка ќе му донесе
Некому солза ќе му украде
Некому несреќа ќе му создаде
Се до крајот на полноќта
Некој ќе го проклонува новиот час
Некој ќе проба попусто
Да го запре пишувањето на новиот круг
Знае дека постоел и пред него
Знае дека постои и кога влегува во него
Знае дека ќе постои и кога ќе измини
Знае за кругот
Кој е едно деноноќие.

Рецензија

Малку тешко ми е да маневрирам токму овде во оваа стихозбирка со поимот Современа Поезија, бидејќи овде ја имаме, онаа чиста, гола, па дури и Поезија која се пишувала и во Антиката..

Поезија, напишана од сега веќе изграден Поет, Чернодримски, поет, кој својата Бунтовност не ја става во класичното денешно помодарство на пишување на се и сешто, туку на Поет, кој веќе сериозно пишува на теми кои во одреден момент не тераат добро да размислиме.

Откако ја прочитав стихозбирката, пред да го напишам ова, ме водеше поривот ед оствано изворно да слушнам што е поводот да се создаде не само една песна, туку една целина која Чернодримски ја нарекол По патеките на Орфеј. одговорот ме воодушеви

-Првата причина која ме натера сето ова да го создадам беше да ги средам мои мисли и чувства, кои течеа во мене бунтовно, некои со сомнежи, а некои папсуваа пред голата вистина, Песните се моите најубави временски коридори каде што јас патувам, и ги собирам тие чувства, некаде застанувам, и малку молитвено разговарам, но сепак главна и основна цел моето движење низ овие коридори е да ги собирам сите мигови кои се видливи, и да ги претворам во песни, кои потоа ќе бидат префинета храна за туѓата душа.

Дека навистина не било бесцелно неговот одење по тие коридори доволно кажува и првата песна

Муза трета која со благослов за љубов беше благословена
 Овде на триста ланци беше врзана и со проклества покриена
 Шест орди од пци со очи вжарени и канци остри будно ја чуваа
 Змии стотици илјадници со отров кисел патека затвораа
 Немој грмна гласот кој небеше Божји душа да си лажеш
 Слушни ти смртнику херој никој не е тука судбата своја на рака си ја носиш
 Но сега ти врати се во душа твоја зрнце надеж гледам
 Не сум милостив кога душа нечија јас земам

Да, навистина, кога ги читам, личат како Бајки, но ако подобро се размисли, и дали се само Бајки

Се препуштив на бесконечноста
 Се додека воскликот и радоста ја слушав
 Душата ме водеше низ световите
 Ете бајки за многумина се
 Ете како сказни чудесни се прераскажани
 Од тие кои претходни се препуштија на бесконечноста

Ако и навистина се движите во мракот, тогаш верува дека и вие како Чернодримски ќе се стретнете со сите тие суштества, или што и да се, судираќи се со нивните правила на однесување. без оглед, дали се работи за зли, или светли суштества, сепак и тие имаат свои правила, и почитта на тие правила нема да предизвика последица на смртниците..ама не би бил смртник, ако не се разбуди во него она исконско љубопитство, кое многупати скапо се плаќа.

Мрачната Лети за рака ме поведе
 Со ветрето што и беше придружник ме понесе
 Во царството на Хад ме однесе

Крај петте реки ме остави
 Рече цвеќете што така заносно мириса да не го љубам
 Смртник си ќе те опие многу бргу

Коридори, Коридори, кои се некои тајни записи во нашата потсвест, а кои ние го отварама, честопати повеќе несвесно отколку свесно, гледаќи ги, или пак чувствуваќи се како директен учесник во некои настани, кои веќе се случиле..

Во минатото се вратив
 И жрецот во занес го видов
 О како со страс ги повикуваше боговите
 О како со сласт ги изговараше молитвите
 На рвеникот тој три амајлии стави
 Рече со глас продорен
 Првата е чуварот на мојот сон
 Земете ја вие богови на небото
 И повторно сила и дајте
 Со дождот запечатете ја

Со облаците обелетеја
 Втората е чуварот на моето срце
 Земетаја вие богови на земјата
 И повторно сила и дајте
 Во ума три дни чувајтеја
 Во црвеница шест дни прпелкајтеја
 И така повторно моќна сторетеја

Потрагата по вистината, понекогаш не води, на патеки кои изгледаат дека се вистините, до крај кога ќе дојдеме, гледаме дека сме биле само поклоници на лагата..но една изодена патека на лагата Чернодримски не го тера да застане, и да се откаже, напротив, таа го моривира да продолжува понатаму

За збогум лагата ми ја кажа вистината
 Кога ќе ја најдеш си само спомен еден
 Име празно
 Неми букви напишани на мрамор
 Нечија желба неостварена
 Нечија клетва фрлена
 Нечија болка сторен

Би сакала и јас да продолжам да одам понатаму но сепак ќе оставам, вие исто како мене да го заиграте Ороото на Љубовта, а потоа да продолжите понатаму во животот, но со некој друг повесел ритам.

Месецот силно блескаше
 Копнежот оро водеше
 Шепотот сила даваше

Милена Арсова

Кратка Биографија

Сјајот на ѕвездата под која сум роден повеќе не трепери така силно во оваа мирна и тивка ноќ,сега само невидливите очи на судбината ме гледаат од далечините,бдееќе над секој миг нероден,но ете Јас низ моите сеќавања се прашувам,каде ли отидоа во таа Светлосна Река сите минати животи,знам некој ќе рече..размислуваш за утопијата наречена Вечен Живот..не..ќе ви кажам..низ сите минати денови,месеци,години само ја раскажував најубавата Балада за Бесмртната Душа, таа вистина која ме оплеменуваше,и ми подарува сила се до физичката смрт.

Напати кога одмолчував,моите соништа градеа мостови помеѓу сите желби и можности,одев,трагав,скитав,честопати на патеките каде што несмеев,и во тоа забрането,обичното го претворав во необично.

Па така

Додека се менуваа Еоните,го гледав мојот втиснат лик како се менува,менуваќи се ликот,се создаваа Напишаните Дела,тие Небесни Симфонии кои ми ги подари мојата Муза.Муза,која ме

натера да ги поминам границите кои не им беа дозволени на смртниците.

Знам дека суптилно ме привлече и низ круговите на Данте,и ме натера да тагувам заедно со дождот на прагот каде што Јавето доаѓаше.

Напати бев принуден да ги купувам деновите,за да ја смирам разбрануваната тишина,тишина која се распрснуваше во секоја утринска пурпурност,и тогаш крадев од небото ситни златни зраци,ги пружав исто како дете дланките,и на секој заскитан облак го пишував нејзиното име,Музата,која ме Воздигна,но и ме турна во сите Бездни.

Ако некому му значат бројките тогаш 1964 е годината кога светлината се роди во моето срце,и блескаше се до последниот миг,некаде под Величенствената Маркова Грамада ,каде и сега во спокој под заштита на Месечината спие градот Прилеп.

Верувајтеми,несакам да бидам споменик на младоста,ја немам веќе мојата Муза Јана ,и храброста да отидам на нејзината хумка,но сепак припаѓаме на Бесконечноста,и таму во тие Бескрајни пространства ќе бидаме прегрнати со Антеријата на Љубовта.

А вам,вам,ви ги оставам сите напишани зборови,читајќи ги знам,ќе ги допрете сите невидливи светови,влегувајќи несвесно во вретеното на времето.

Стихозбирки

1.Арнаутска Жетва-2.Астра-3.Балканска Рапсодија-4.Бездомност-5.Ден Без Виделина,ноќ без Месечина-6.Дневникот на Еден

Сонувач-7.Изгубени Мигови-8.Јавето Ако Некогаш Апстинира-
 9.Кај Си бе Другар-10.Како Станав Лита Сенка-11.Крилати Сни-
 12.Македонија и Сонцето-13.Мисловен Дневник-14.Мој Роде-
 15.Мозаик Од Мигови-16.Мртви Сенки на Мртва Стража-17.На
 Спилите им раскажувам-18.Носталгични Ноќи-19.Од Небиднина
 крај Јавето дојдов-20.Огнени Виори-21.Ова не е Мојот Лик-
 22.Пагански Стихови-23.Пелин вода-24.По Патеките на
 Орфеј.25.Прилепски Ехо-26.Шепотот на Скриениот Дамар-
 27.Скрбот како Утеха-28.Трагач по Илузии-29.Успони и Падови-
 30.Во Метежот на Чувствата-31.Заборавени Спомени-32.Мртов
 Бунтовник-33.Спомени Собрани во Ковчег-34.Големиот Летач-
 35.Апокалипсата на Мртвото Време-36.Добредојде во Мојот
 Свет-37.Месечеви Сонети-37.Мислите на Еден Ерегор-
 38.Смарагдни Записи-39.Осамени Монолози-40.Во Пукнатините
 на Времето-41.Скрбот како Утеха-42.Ликот на Болката-
 43.Еретик.44.Последните седум дена на Љубовта.45.Моите
 Проштални Шепоти.46.Копиле на Судбината 47.Помеѓу Тишината
 и Животот.48.Оставете ме барем да Сонувам.49.Кукла на
 Судбината 50.Фенерите на Мојата Душа

Поеми

1.Ангелски Шепотења(напишана заедно со Даница Петровска-
 Дани од Куманово и Славица Славкова од Битола) 2.Браќа по
 Мрак-3.Десете Балкански Проклетства-4.Катадневно Тркало-
 5.Монолог со Паметникот-6.Ново Утро-7.Паганска
 Ода.8.Катакомбите на Ужасот 9.Пад Без крај

Драми

1.и сега Шо-2.Нова Кожа.

Романи

1.Последна Молитва-2.Пред Портите на Љубовта-3.Затворија
Пандорината Кутија-4.Кара Севда-5.Злокобна Вистина-6.Кафез-
7.Приказни кои нетребало никогаш да бидат раскажани-8.Парче
Душа-9.Ти Благодарам Месечино-10.Тајната на Нормандови-
11.Првиот Ангел.

Монодрами

1.Ало Диоген на Линија.

Новела

1.Кога Животот беше Приказна.2.Ноќта кога започна се

Збирки Раскази

1.Бразда-2.Неизвесни Патеки-3.Номад во Душата-4.Од Сонот до
Јавето-5.Приказни од Малиот Сокак-6.Затворени Кругови-
7.Молскавични Мигови-8.Шепотот на Вечноста-9.Битпазарска
Хроника-10.Прошетка по Соништата.11.Грутка Земја

Автобиографија

1.Апостолите на Ѓаволот.

Рецензија

Милена Арсова

Графички дизајн и изработка на Корицата

Александар Талески

Електронска Изработка на Стихозбирката

Веб Студио Вавилон

Стихозбирка

Никодин Чернодримски- По патеките на Орфеј

Скопје 2011 година

CIP-Каталогизација на публикацијата

Национална и Унервезитетска Библиотека “Св Климент
Охридски”-Скопје

По патеките на Орфеј 2003 година 68 страни

ISBN-10 608-4778-28-3

ISBN-13 978-608-4778-28-8

EAN 9786084778288

